

Pixamandúrries s'escampa com la rebel·lió

Estrenem el tema "Escampa la rebel·lió" i parlem amb el grup sobre l'edició del tercer treball, 'Dels rics i dels pobres'

Pixamandúrries | Amparo Martín

Pixamandúrries va ser un dels grups pioners en el rock català, amb una trajectòria més aviat breu però ben prolífica -van estar actius del 89 al 95- van publicar dos treballs i van girar pel territori europeu, amb concerts a ciutats com París. L'any 1994 van gravar el que havia de ser el seu tercer àlbum, *Dels rics i dels pobres*, però aquest no ha vist la llum fins ara. Avui en presentem la seva reedició, que es publicarà a plataformes digitals aquest divendres, i n'estrenem el tema "Escampa la rebel·lió" acompanyat del 'video-lyric'.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=sqPABY4dCKI>

"Escampa la rebel·lió" és un tema de caràcter revolucionari amb un esperit de lluita social en què la formació fa palès els seus ideals anticapitalistes i anarquistes i en què es rebel·len contra el control i la manipulació dels poderosos. La formació estava plenament involucrada en la lluita social, com explica Joni, membre del grup en aquell moment, "eren temps molt complicats, durant la gravació del disc vam tenir un enfrontament amb un nombrós grup de neonazis a Barcelona, i compartíem escenari habitualment amb grups de combat com ara **Speereth**, **Juanito Piquete y los Mataesquirols** o **Maniática**. La cançó reivindica no callar i escampar, mitjançant la paraula i els fets, la revolta."

Els punks del Baix Empordà aportaven en aquest treball una sonoritat que s'apropava al mestissatge, jugant amb una base d'estil hardcore punk però incloent elements com la gralla o els

bongos, que donen a la seva música un aire festiu i enèrgic. "Dels rics i dels pobres" és un viatge d'anada i tornada des d'Occident, des dels països rics com el nostre, cap als països de l'anomenat tercer món, i retornant de nou a casa nostra. "Tot reconeixent les realitats socials i d'explotació, hi ha diverses temàtiques, algunes molt mostrades com "Capità enciam", i d'altres que es referien a situacions que tenien lloc a milers de kilòmetres d'aquí. Creiem que la música també reflecteix això", apunta el músic.

L'àlbum, malgrat haver estat gravat fa quasi vint-i-cinc anys, havia romangut inèdit fins ara i guardat en un calaix. "El disc el vam gravar el desembre del 1994, després d'un any frenètic provocat per l'alçament zapatista a Chiapas (Mèxic) i la nostra solidaritat materialitzada en forma de single ("Tierra y libertad"), que ens va portar a fer una important gira per tots els territoris de parla catalana", explica el músic. "Amb el confinament obligat hem tingut temps per fer coses que feia temps que teníem ganes de fer. Hem pujat tota la nostra discografia a les plataformes digitals i hem decidit publicar aquest treball de la banda perquè creiem que el disc i el públic que ens va seguir s'ho mereixen".

Pixamandúrries Foto: Amparo Martín

El compromís social

Entre la discografia de **Pixamandúrries** trobem treballs molt relacionats amb les societats indígenes americanes, com el senzill "Tierra y libertad" (Tralla Records, 1995), que van realitzar en solidaritat amb l'alçament zapatista de Chiapas, amb el qual van quedar captivats i a més, com comenta Joni, els va tocar d'aprof. "Vam tenir notícies de primera mà en el mateix moment de l'alçament, perquè una amiga periodista era a San Cristobal de las Casas el dia que va passar. Llavors vam decidir enregistrar un single de suport, per treure pasta per la revolució indígena i ens hi vam ficar de ple. Vam llegir molt sobre l'extermini indígena als EUA, sobre la colonització i el "descobriment" d'Amèrica. Ens sentíem indígenes de l'Empordà lluitant contra l'imperialisme, que al cap i a la fi és present a tots els racons del planeta".

També trobem aquest lligam amb els moviments indígenes al nou àlbum *Dels rics i dels pobres*, amb temes com "La bonaj vortoj", una adaptació a l'esperanto de la carta que el cap indígena de Seattle va enviar al president dels Estats Units, "Tot per tots", que parla de les proclames zapatistes, o "Saldu auna", una interpretació d'una cançó escrita en yahi, un idioma nadiu nord-americà desaparegut. Així, la formació volia apostar per la llengua del seu territori, el català, però també cantaven en la "llengua adoptada", com defineix el músic el castellà. Alhora, deixen clara una posició antinacionalista amb la utilització de l'esmentat esperanto i el suport a les llengües minoritàries o mortes com el yahi.